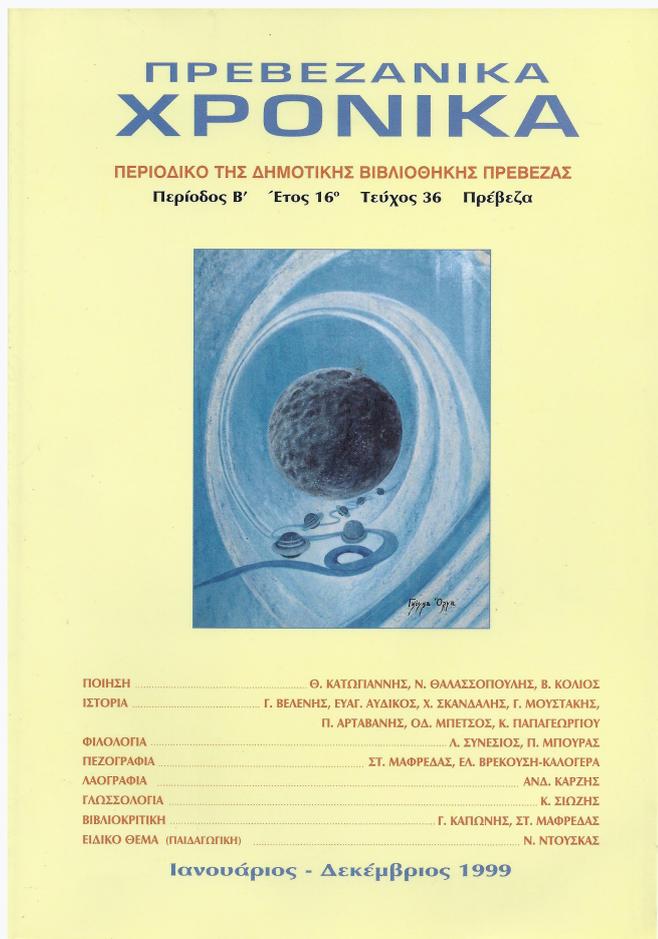

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 36 (1999)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 36 (1999)

Νικόπολη

Θέμης Κατωγιάννης

doi: [10.12681/prch.29227](https://doi.org/10.12681/prch.29227)

Copyright © 2022, Θέμης Κατωγιάννης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κατωγιάννης Θ. (1999). Νικόπολη. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (36), 5–7. <https://doi.org/10.12681/prch.29227>

ΘΕΜΗΣ ΚΑΤΩΓΙΑΝΝΗΣ**Νικόπολη**

Φορτωμένες ρωμαλέες σημαίες
κι ορειχάλκινα φάλαρα
και προσαρμόζοντας τους εύπλαστους θεούς τους
στα χρυσά τους όνειρα
πορεύονται συνωπισμένες ασφυκτικά
οι πόλεις των ανθρώπων,
λαχανιασμένες κάτω απ' τον ουράνιο θόλο
κι ανεβαίνουν
- συνήθως δυο-δυο -
στο λόφο με το μαστό της αφθονίας
κι αφού δυναμικά επιδοθούν,
- κανείς δεν ξέρει πόσο -
στο διεθνές εμπόριο,
στις μεταξύ τους αγριότητες
και τελικά στην όρχηση
κι αφού φορέσουν τελετουργικά
- κανείς δεν ξέρει πότε -
τις βελουδένιες παρωπίδες
της φαινομενικής αυτάρκειας και της τρυφής,
πέφτουν
- συνήθως αναπόφευκτα κι οριστικά -
συχνά εγκαταλείποντας κάπου
τραυματισμένο το σκηνικό της ιδεολογίας τους
και της παλιάς τους αίγλης,
ενώ οι άλλες πόλεις απειλούν
και πλησιάζουν
με τα δικά τους φάλαρα.

Σε θρίαμβο αυτοκρατορικό
αποφασίζοντας ο Αύγουστος
ίδρυσε τη Νικόπολη
με εύνοια του Άκτιου Απόλλωνα
και παρουσία του αετού των λεγεώνων.
Η Κλεοπάτρα των Λαγιδών και ο Αντώνιος
με τη θανάσιμη θλίψη τους
έκαναν την καρδιά της πόλης
ν' ακουστεί στη Μεσόγειο.
Αμετακίνητα τείχη
ανάμεσα σε δυο ομιλητικές θάλασσες
κύκλωναν ψυχαστικά
τη χρυσή πολυάνθρωπη αγκαλιά της
με το χλοερό Νυμφαίο
και τις πιστωτικές χαρές των κοριτσιών,
τον αισιόδοξο ναό του Απόλλωνα
και τ' αγάλματα των εγγυπτών θεών,
το ειρηνικό Στάδιο
και τους αγώνες αγένειων ανδρών και παιδων,
την απαιτητική αρένα του Μεγάλου Θεάτρου
και τις ανάληπτες ιαχές,
το πολυφωνικό γελαστό Ωδείο
και την απρόσιτη υπεροχή του Μουσουλίου,
τις πολυτελείς επαύλεις των πατρικίων
και τις καλλωπισμένες δέσποινες
τις διαλεκτικές θέρμες
και τη διδασκαλία του Επίκτητου,
τον έρωτα του Δωρόθεου και της Μαρκέλλας,
του Δίωνος και της Φαυστίνας,
μέχρι που,
ξαφνικά,
ήρθαν απρόσκλητοι
κι ακαλλώπιστοι
Γότθοι, Βάνδαλοι, Βούλγαροι
και με αυθάδεις τρόπους
αξίωναν επίμονα
να ξεδιψάνε στο μαστό της.

Η Νικόπολη πάγωσε!
Θορυβημένη πίστεψε
πως ήταν θέμα αλλαγής του σκηνικού και ηθικό
κι έσπευσε να γκρεμίσει τους ναούς
των αποτυχημένων της θεών
και να εξαγνιστεί
απ' τις παράφρονες πια φιλοσοφίες των ανυπόφορων,
που κήρυτταν ενοχλητικά το δόγμα του Επίκτητου
“ανέχου και απέχου”,
πως τάχα η ψυχή,
όταν απαλλαγεί απ' την επιθυμία και το φόβο,
γαληνεύει.
Ζήτησε δύναμη
στις αυλές βυζαντινών αυτοκρατόρων.
Τα πατρικά τους τείχη
και οι ζεστές Βασιλικές
με τα παρήγορα ψηφιδωτά
δεν μπόρεσαν να σταματήσουν έγκαιρα
τα πεινασμένα στόματα!

Είναι πολύ λυπηρό να βλέπεις
το σκηνικό της Νικόπολης
αγκαλιασμένο σφιχτά
με τις αγριοτριανταφυλλιές,
τα κυκλάμινα
και τους σφενδάμους!